Dnevnik – Nika

Stran / Page: 34
Doseg / Reach: 157000
Država / Country: SLOVENIA
Površina prispevka / Size: 344 cm2

10.03.2010

1 / 1

Uspešni, a nesrečni

»Sem poročen, imam dva otroka, krasno ženo, urejeno življenje z ljubeznijo. Iz službe grem trikrat na teden domov že ob pol štirih, po otroke v vrtec, sicer zvečer še delam, pogosto pozno v noč, sploh kadar je kakšen večji projekt. So izjeme, ampak načeloma se veselim petka popoldne in konca tedna, ker je to moje življenje. In vedno bolj mi je pomembno, da znam odklopiti, iti na dopust, celo izklopiti telefon. To ni več prva stvar, ki jo pogledam, ko se zbudim,« je dejal moj prijatelj, malo čez 40 jih šteje in je del vodstvene ekipe nekega podjetja.

»Te zanima, kakšno je preostalo vodstvo v mojem podjetju?« se ustavi s pogledom. »Generalni direktor ima otroka in ženo, vendar hodi domov le spat, pa še to za minimalno, le za nekaj ur, ob koncih tedna je tudi v službi. Najhuje je, ko mora kdaj ostati doma, recimo, ko so daljši prazniki, ker so se doma navadili živeti brez njega. Ko je navzoč, je kaos, tako raje vidijo, da ga ni, jim je lepše. Zato je ves čas le v službi. Drugi sodelavec, nekaj čez 45 jih ima, je ločen in sam, torej je tudi ves čas v službi. Petintridesetletna vodja drugega oddelka, odvisna od čokolade, že deset let ni imela fanta in je povsem zafrustrirana. Nekaj let starejša direktorica še enega oddelka je zapustila fanta ali je on njo, ne vem, in že pol leta živi le za službo. To je moja ožja ekipa. In jaz močno štrlim iz te skupine vodstva,« mi razloži.

»Da ti raje ne omenim elektronske pošte generalnega na silvestrski večer, iz katere se je prav videlo, da ga bodo prazniki ubili, in s katero je maltretiral vse. Še dobro, da mi je žena rekla, da verjetno že cel mesec ni seksal in ima pač probleme.« Nasmejeva se, nato pa nadaljuje: »Ampak veš, kaj sem ugotovil, oni imajo problem z mano, ker znam in želim poleg službe še živeti in ker sem srečen. Ker vem, kaj je gojiti in vlagati v lep odnos. V službi delam, dosegam odlične rezultate, nimam pa dovolj časa za kafetkanje in obrekovanje. In mislijo, da sem izoliran, da jih hočem zafrkavati, samo jih ne.« Ustavi se, naredi požirek pomarančnega soka in preudarno konča z mislijo: »Opazijo moje zadovoljstvo. Ugotovil sem, da je to njihov problem. Navzven so vsi prijazni z mano, čeprav jih podzavestno v notranjosti žre. Niso grdi ali zlobni, samo muči jih, zakaj tega nimajo tudi oni. Ne bi pa seveda nič naredili za to. Ampak veš, kaj, to je njihov problem, in če je njihov, se ne bom ukvarjal z njim.« Tako odgovori na to, kaj namerava ukreniti.

Navedena zgodba mojega prijatelja ni osamljena, ogromno jih slišim, le imena in kakšna podrobnost se spremenijo. Ljudje, ki nimajo urejenih zasebnih stvari ali pa je njihovo življenja le služba, si ne znajo predstavljati in nočejo videti, da je uspešen ali dober lahko tudi nekdo, ki ima urejeno življenje in želi poleg službe še živeti. Ker če ni predan le službi, je slab. Če so oni v službi cele dneve in se predajajo delu, je po njihovem vsak, ki tega ne dela enako, se ne potrudi dovolj, manjvreden. Če gre na dopust, so preprosto nevoščljivi.

Kako se počuti vodja, ki se mu v službi vsi nasmihajo in mu kimajo (nikoli si ne upa priznati, koliko hinavcev je okoli njega), doma pa je soočen z realnim pogledom – označi ga za »očitkom« žene ali moža, ki jo/ga skoraj ne opazi ali pa zanjo/zanj nima časa? Kaj se dogaja za stenami tako srečnih domov številnih menda srečno poročenih družin?

»Tega, draga moja, pri mnogih sploh ni. Večina zakoncev se najbolj boji praznikov, ker morajo biti skupaj. Govorijo o srečnem življenju, pa ga živijo, če niso skupaj. Mnogi navzven kažejo nasmeh, ko zaprejo vrata, so pa kisli obrazi. Zgodbe, v kateri si odrasla ti, so vse redkejše,« mi pove moja modra nekaj let starejša prijateljica.

Torej je moj prijatelj, ker si upa še živeti, slab, izločen. Dela enako kot preostalo vodstvo, dosega še boljše rezultate, vendar, ups, on je srečen, razmišlja o dopustu, odklopu, dovoli si iti domov in preživeti popoldne z družino, čeprav gre zvečer delat. Zna si postaviti prioritete. Zna ceniti, kaj sta to ljubezen in grajenje odnosa. Zaveda se, da je delo izredno pomembno, in ga ima rad, tudi veliko vloži vanj, vendar mu ne pomeni vsega. Ve pa, da je bogat. Po mojem mnenju eno največjih spoznanj. Da si upa tudi živeti in biti srečen, pa ne zgolj zaradi službe. Prišel je do življenjskega spoznanja, ob katerem mnogi, ki si ga ne uspejo, ne zmorejo ali ne znajo priznati, zamahnejo, da to pa ja ni nič. In si ne upajo priznati, da bodo na stara leta ostali sami, prvo sekundo, ko ne bodo imeli moči, bodo nepomembni in jim bodo utihnili telefoni. Verjetno umrejo. Hitro. Nesrečno. To je zgodba mnogih kvaziuspešnih (če jih na to prej ne spomni kakšen infarkt). In to je žalostno.

Mag. Andreja Jernejčič